Ik was van plan om niet meer te schrijven, maar er gebeuren nog zoveel dingen die ook nog op papier moeten staan, dat ik toch maar weer ben begonnen.
Ten eerste de bezoekjes aan Mieke en Damstra, daar kunnen we niks mee en dat hoeft voor ons niet meer. Damstra zei tegen mij nog dat ik in dat geval een briefje naar O.M. Den Hollander moest sturen. Nee Dantuma dat doe ik niet, wij hebben met jullie te doen en deze mijnheer hebben we nog nooit gesproken.. De Hoofdofficier dus.

4 oktober 2001
We zijn naar de rechtszitting geweest van Van der Woude. Veroordeeld natuurlijk! Hij gaat in hoger beroep. Bij thuiskomst horen we dat er een man bij ons is geweest op een brommer. Deze man had zijn telefoon nummer achtergelaten. Hij had ons wat te vertellen. De volgende dag kwam hij met een verhaal over een gevonden groot formaat foto van Marianne haar grafsteen. Deze zou hij gevonden moeten hebben bij een bankje niet ver van het tunneltje bij Kollum'. Uit verdere gesprekken werd ons wel duidelijk dat deze imbeciel dit verhaal had verzonnen om in contact te komen met Peter R. de Vries. Die wou hij toch zo graag eens ontmoeten. De vergrote foto bleef bij ons achter en daarmee was het over en uit. Hoeveel van dit soort figuren zijn we inmiddels al niet tegengekomen. We hopen zo op een oplossing, dat de daders eens gepakt worden, dat we daarin meegaan en er dan wel achter komen of het wat is of niet. Vandaar dat we ook deze persoon weer hebben laten komen. „Je grijpt alles aan, als er maar een oplossing komt.

5 oktober 2001
Vrijdagavond werden we gebeld, of we ook hadden gehoord dat er verdachten waren opgepakt. Bij navraag: loos alarm. Zaterdagmiddag komt hier een man. Keurig gekleed. Hij zei dat hij ons wat indringends had te vertellen. Mijn man moest wel even gaan zitten. We hebben twee verdachten opgepakt' zei hij 'en ze hebben ook al bekend. Vanavond komt het in de media'. Ik kreeg een emotionele uitbarsting en heb enorm gehuild. Het moest een zoon wezen van kennissen van ons. Z’'n vader had hem geholpen om niet als verdachte in beeld te komen en hij vertelde er zelfs bij, hoe alles gegaan was. Dit klopte niet helemaal, maar wij waren in de veronderstelling dat hij een rechercheur was. Zo kwam hij ook over. Tot het moment dat mijn man vroeg: 'Mogen wij nu ook weten wie deze daders zijn'. Toen noemde hij inderdaad kennissen van ons. Wij zeiden gelijk dat dit niet waar kon zijn. Z'n antwoord was, dat we niet wisten wat er in dit soort mensen schuilde. Och man ga weg. Deze zoon heeft zelfs meegewerkt aan een DNA onderzoek. Wie bent u? Bent u wel een rechercheur?. Zijn antwoord was dat hij wel meer moest weten dan de rechercheurs. Toen wij er achter kwamen dat hij geen rechercheur was en zijn verhaal ook niet geloofden, viel hij volledig uit zijn rol. Maar tot zover speelde hij zijn rol perfect en gingen wij er in mee. ik heb nog tegen hem gezegd: 'Idioot die je bent, je moet naar een psychiater. Dat jij ons dit kunt aandoen en ook de mensen die je beschuldigt. Er uit jij en vlug'. Hij ging eerst niet, maar met het volgende dreigement vertrok hij. Het bleek een man te zijn die geestelijk verward was en een persoonlijke vete met de betrokken persoon had. Op de lagere school heeft Marianne wel met z’n dochter gespeeld, maar we kenden hem niet van gezicht. Onvoorstelbaar, dat zoiets op deze manier je overkomt. We waren dan ook weer eens gebroken. Damstra van het R.B.T. gebeld en die is de volgende dag bij ons geweest om het een en ander met ons te bespreken. Damstra zei nog: 'Wij komen altijd met ons tweeen'. Maar na het gerucht van de vorige dag denk je daar niet aan. Zoiets overkomt je geen tweede keer.
We komen in contact met een advocaat. Deze mijnheer heeft jarenlange ervaring in de contacten richting O.M. Er worden vele dingen besproken.. Wij vragen hem ook: 'is het mogelijk dat de leidinggevende van het R.B.T. opdracht krijgen van het O.M. om zoals in deze zaak bepaalde mensen buiten het onderzoek te houden. Dit om onrust en tegenstand de kop in te drukken. Politiek belang'. Daar antwoordde hij resoluut op. `Natuurlijk als de politieke belangen zwaarder wegen, dan word deze weg gevolgd en niet het recht.'. Dit is dus altijd ons denken geweest. Ik vraag Damstra R.B.T. hierna. Deze begint dan over dat ze een stramien hebben die ze volgen in een onderzoek. Dus Damstra vanaf dag een gaan de aanwijzigingen naar links, maar dat laten jullie liggen, want jullie moeten het stramien

van het onderzoek volgen. Dat geloof ik niet, dat jullie als rechercheurs zo bezig zijn. Maar opdracht is opdracht, niet waar. En jullie moesten dat alles toch laten liggen. De uitspraak van twee rechercheurs in de eerste weken van het onderzoek waren toch duidelijk genoeg:.'Wij weten ook wel dat we die kant opmoeten, maar als je andere opdrachten krijgt van hogerhand….'

5 november 2001

Mieke belde; Ze hadden een belangrijke mededeling'. Ze hadden onze kinderen ook allemaal al gebeld, dat ze thuis moesten komen. Ze kwamen, de meesten met de nodige schrik vanuit hun werk. Het was plm. 12 uur. Ze hadden weer een verdachte opgepakt. Iemand uit Westergeest. Dit moest hem wezen. Tot aan de rotonde bij het tunneltje getraceerd werd er gezegd. Mevrouw Huizinga vroeg mij: 'Wat voelt u nu, mevrouw Vaatstra?' . 'Ikke? Niets! Ik reken nergens op. We hebben dit vaker meegemaakt, alhoewel ook ik hou toch een klein lijntje open, dat ik het mis heb en dat het toch een van onder ons is'. Maar waarom dan geen grootschalig D.N.A. Deze weigering van het O.M. bevestigd voor mij dat ze wel weten waar ze de daders moeten zoeken, maar dat alles hebben ze laten liggen in dit onderzoek. De volgende dag om vijf uur zouden we uitslag krijgen. Mieke vroeg nog of Afie het ook moest weten. Ik heb nee gezegd, die spanning wou ik haar niet aandoen. Ze zei nog: ''alles moet vooral stil blijven, want de media moet hierbuiten blijven. Bauke vond wel dat onze woordvoerders het moesten weten. Hij zou direct wet even naar Oene rijden, maar Mieke stond er op dat zij dit wel even zouden doen. Daar gaf ze te kennen dat Oene het maar niet aan onze andere woordvoeder moest vertellen, want hoe minder mensen het wisten, des te beter. Hoe bedenk je het? Waar was dit goed voor? Deze twee woordvoerders zijn al vanaf de schoolbanken vrienden en vanaf dag een onze hulp en steun. Dit hadden ze toch nooit mogen vragen? En waarom Afie dan wel? Dit jonge meisje had het direct thuis verteld en onze woordvoerders hielden het wel stil als hun dat werd gevraagd. Dat is al zo vaak voorgekomen. De wegen van Justitie zijn vaak onbegrijpelijk en gemeen, anders hadden ze deze vraag nooit mogen stellen.

De volgende dag om plm. 11.30 uur werd er gebeld. De uitslag was bekend. De afspraak werd gemaakt voor 17.00 uur. De kinderen werden ook nu weer door hun gebeld en zij kwamen weer thuis. Waarom al deze commotie?. Moest dit nu zo, waarom? De vorige keren kwamen ze gewoon bij ons als ouders en konden we zelf de kinderen inlichten. Ook deze persoon was het dus niet. Ik zei tegen Damstra: `Ga eens achter de Irakees en Afghaan aan, en de AZC-ers die na de moord allemaal zijn weggesluisd.

'De Irakees hebben we gehad', was zijn antwoord. Nee Damstra, dat is een leugen. U weet net zo goed als ik, dat deze man niet de 1rakees was, die 's middags nog in Kollum liep en die jullie op de politietelex hadden te staan. Ik zou het u kunnen bewijzen. Hou daar eens over op. Maar ook deze leugen moeten jullie vasthouden en wat er al niet meer is gezegd. Je voelt je zo machteloos en de frustraties zijn zo groot, als je elke keer weer tegen de leugens van Justitie aanloopt. We hebben aangegeven dat we het op deze manier niet meer willen, mochten ze weer een verdachte oppakken. Ze komen maar bij ons, de kinderen hoeven niet hals over de kop uit hun werk gebeld te worden. Deze ex-verdachte komt ook nog bij Peter R. in zijn tv-programma en verteld dat ze hem in het voorjaar gevraagd hebben om zijn DNA, maar daar had hij niet aan meegewerkt. Hij had een tip doorgegeven over een auto in die bewuste nacht, die met een noodgang over de rotonde bij het tunneltje scheurde richting Trekweg, richting Kollum A.Z.C. om ca. 1.00-1.30 uur. En nu moest hij zijn DNA geven. Als er een grootschalig DNA onderzoek zou komen, zou hij direct meewerken.

We horen via een mevrouw uit Kollum dat er een politieman in Kollum in een kroeg verteld zou hebben dat hij wel zou weten wie de dader zou zijn. Ik heb deze man opgebeld en hem gevraagd of nog beter gesmeekt dat als hij iets wist hij het ons alsjeblieft zou vertellen. Hij ontkende echter iets gezegd te hebben.

November. Torus Duisterwinkel van de Leeuwarder Courant komt bij ons thuis na een gemaakte afspraak. We hebben een goed gesprek gehad en wij konden haar nu ook vragen omtrent hoe alles maar in de media kwam over ons kind., zonder dat wij als ouders er iets aan konden doen. Het O.M. bepaalde hoe het in de media moest. En waarom dan onze kant niet eens gehoord? Er waren zoveel

berichten die ons als familie ontzettend hebben gekrenkt en vaak de waarheid niet eens was. Wij hebben haar nu geprobeerd duidelijk te maken, dat ze voor hun berichtgeving ook eens naar de familie Moesten luisteren om hun niet nog eens extra te krenken. Het gaat tenslotte om ons kind, dat mocht wel eens gezegd worden. Het is te hopen dat ze er wat mee doen, want de media kan je maken en breken.

November 2001
Wij horen van een advocaat dat we er recht op hebben om ook eens met onze zaakofficier te praten, dat is Roelof de Graaf. Dat zouden we graag willen. Maar deze kans is ons nooit aangereikt. Het schijnt normaal te zijn in andere zaken dat de nabestaanden met de zaakofficier contact hebben. Bauke belt M. Huizinga van het O.M. hierover en verteld dat we graag eens zo'n gesprek willen voeren. Mieke zou dit met het O.M. overleggen. Na verloop van tijd vraagt Bauke Mieke er weer na. Haar antwoord was dat Roelof de Graaf hier geen behoefte aan had. Wat zegt u daar? Dat Roelof de Graaf hier geen behoefte aan had. Maar wij hebben wel behoefte aan zo'n gesprek. Ook dit werd dus weer afgehouden.

22 november 2001
Via Peter R. de Vries kwam er een mailtje binnen met het bericht dat hij zich herinnerd dat er in oktober begin november een bankpasje was ingeslikt met de naam M. Vaatstra. Dit was in 1999 in Groningen. Ze hebben dit nu aan de recherche overgedragen en die hebben nu de adviseur van het Crisismanagement en fraude bestrijding ingeschakeld van de Rabobank, Ik belde hierover met een rechercheur, die mij vertelde dat we het bankpasje van Marianne terug hadden gekregen. Maar dat is niet zo. Het pa.sje waar ze haar laatste avond om even voor 22.00 uur nog F25,- mee had gepind, zou dan nog in haar portemonnee moeten zitten. Alles wat daar in zat, zit er nog precies zo in. We kunnen ons niet voorstellen dat we er niet achter zijn gekomen dat haar bankpasje er niet bij was. Maar haar persoonlijke bezittingen kregen we ook in fases terug. Zoals haar rugtasje met make-up spulletjes dat we pas afgelopen zomer terugkregen. Het pasje zou ook in haar jas gezeten kunnen hebben. Deze jas hebben wij nog steeds niet terug. Nu duikt er in Groningen waarschijnlijk haar pasje op en dan zegt de recherche dat wij haar pasje terug hebben gekregen. Maar dat is niet zo. Als wij dan vragen om de kenmerken blijkt dat het bankrekeningnummer klopt en ook dat het 002 was. Dat staat voor haar tweede pasje. En hoe werd haar naam omschreven? Daar was geen antwoord op, dat werd aangeduid met slachtoffer. Dan rijzen er direct weer meer vragen en wij kregen een gesprek met de manager van de Rabobank, die het zou gaan uitzoeken. Wij vroegen hem om de uitslag hiervan aan ons door te geven en niet via de recherche. Het waarom niet heb ik hem uitgelegd. Dat we al tweeeneenhalf jaar zoveel leugens over ons heen hebben gekregen. En mocht het nu Marianne haar bankpasje zijn en het zou de recherche niet goed uitkomen dan is het er nooit geweest. De gezochte Afghaan leefde op 6 mei 1999 al met een identiteitsbewijs van een Iranier uit Groningen en dit is ook niet nagetrokken. Het zou dus wel eens slecht kunnen uitkomen dat er pasje er wel op dook. 13 december belde Bauke met Damstra die vertelde hem dat hij nu rnaandag 17 december naar Groningen zou gaan om deze Iranier eens aan de tand te voelen. Dan vraag je je af:waarom nu pas? Deze Lijn naar Groningen hadden ze toch veel eerder kunnen uitzoeken. In september 1999 werd er al aangegeven via het assurantiekantoor in Augustinusga dat deze verdwenen Afghaan een vals persoonsbewijs moest hebben. De uitslag van — het bankpasje is er na ruim drie weken nog niet. Waarom moet alles zo lang duren?
Bauke rijdt naar Burgum om weer eens met Damstra te praten. Damstra was niet aanwezig. J. Verkaik wel. Dus daar maar mee gesproken. Dat ging eerst nog wel in goede harmonie, tot het moment dat Verkaik zei: '1k zie u nog zitten bij Peter R.. U zei dat deze moord nooit opgelost zou worden. Heb je hem dan opgelost? Nee, toch! Dan volgen de woorden die Verkaik bij ons heeft gezegd in 1999. Dat was van; ‘er kwam de eerste dag zaterdag 1 mei 1999 een rechercheur bij mij binnen , die hoorde wat er gebeurd was en die zei, dan ga ik direct even naar die asielzoekers, waar die vannacht is geweest. Ik riep hem terug, en zei:’ho die kant gaan we niet op'. Dit gegeven werd hij nu

mee geconfronteerd
en hij zegt dat hij dat nooit gezegd zou hebben. Maar een van onze woordvoerders weet zich dat ook te herinneren en deze woorden heeft hij toen wel degelijk tegen ons gezegd. Nu gaf hij aan dat Bauke een leugen vertelde. Dit gesprek liep nu ook woordelijk uit de hand. Bauke werd ontzettend kwaad en zei nog: ‘U heeft ons al tweeeneenhalfjaar allerlei leugens verteld en dan noemt u mij een leugenaar'
De kerst nadert weer. Allemaal lichtjes. Tijdens deze dagen kon Marianne zo enthousiast zijn. Kaarsen in haar kamer, gezelligheid. Wat is deze tijd weer zwaar. Hoe komen we dit ook nu weer door. 1k zou nog met haar willen ruilen als het mogelijk zou zijn. Mijn kind wat hebben we veel van je gehouden. Ik weet dat ik dat ook wel tegen haar gezegd heb. Als ze bijvoorbeeld ergens graag naar toe wou en ik vond haar daar te jong voor en wilde dat niet hebben. Zo heb ik als moeder haar wel eens uitgelegd, dat ik het haar niet verbood omdat ik het haar niet gunde, maar dat wij als ouders verantwoordelijk waren en van haar hielden. Ze wou zo ook graag naar het buitenland met vakantie. Dat leek haar zo mooi, met een stel vrienden en vriendinnen. Mijn antwoord was toen: 'dat komt later wel, als je volwassen bent, niet nu al'. Maar het zal nooit komen, volwassen zal ze niet worden. Ik vraag mij wel eens af: kan ik met dit verlies leven en wil ik dat wel? Met nog een rechercheonderzoek dat niet eens naar de verdachten wil zoeken, daar waar ze terdege gezocht moeten worden. We komen nog steeds via mensen achter dingen die de recherche heeft laten liggen in dit onderzoek. Zo komt hier een mevrouw uit Kollum die ons vertelde dat er rond 1 mei een Duitser in het Landbouwmuseum verbleef, een dubieus figuur. Bij navraag bij de mijnheer die er destijds woonde, van wie de boerenplaats was, vertelde hij ons dat deze Dill wel eens onderdak bij hem kreeg in een oude caravan in z'n schuur. Hij was geregeld in het gezelschap van de Irakees en Afghaan, die na de moord direct waren verdwenen. Er was bovendien nog een derde asielzoeker bij, die ook wel eens bij deze Kloppenburg was geweest Zo werd er na de moord een bundeltje kleren verbrand door deze Dill en daarna verdween hij. Volgens deze mijnheer zaten ze 's nachts na 12.00 uur geregeld met elkaar in het tunneltje en volgens hem moest Jolanda Meijer ook bij hem zijn geweest. Het kind was toen doodsbang en de volgende morgen verdwenen. Op de vraag waar: 'waar is dat meisje gebleven' was het antwoord: 'die is weg'. Niet veel later had hij een donker(?) hoertje bij hem. Zo moest deze Dill ook belangstelling gehad hebben voor de gierkelders van de boerderijen in de omgeving. Hij zou ook een caravan op het Azc hebben staan, die van hem was.
Ik bel nu met Damstra en vraag naar deze Duitser en de lijnen die ook weer naar het A.Z.C. gaan. Z'n antwoord was'' 'en daar komt deze mevrouw nu pas mee, met deze informatie en dat na tweeëneenhalf jaar'. Ja, Damstra, indien jullie het recherchewerk goed hadden gedaan, dan hadden jullie deze man getraceerd. Deze boerderij behoorde zelfs nog bij het buurtonderzoek. Maar jullie zijn er nooit geweest. Nu is de Groninger recherche ingeschakeld in verband met Jolanda Meijer. De Groninger recherche gaat naar Kloppenburg en stellen hem een aantal vragen, omtrent bovenstaande. Kloppenburg had nog wel meer willen vertellen over deze Dill want ook hij vertrouwde deze man niet, maar de recherche wist voldoende en vertrok weer.
Er komt een tip uit Marum dat daar een Afghaan bij een garagebedrijf was geweest om werk te zoeken. Men denkt hierin de Afghaan Alchari te herkennen. De recherche wordt gebeld en Damstra gaat er heen. Hij wist bij voorbaat al te vertellen, dat ze zich vergisten. Het zou vast niet de Afghaan zijn die nog werd gezocht. Het spoor van deze Afghaan met de valse identiteitspapieren (6-05-1999) ging naar Groningen.
Deze Iraniër werd nu pas benaderd door onze recherche, Men gaf ons aan dat deze man zo slecht Nederlands sprak en dat hij op 6 mei 1999 bij bet assurantiekantoor zou zijn geweest. Hij wist het ook in details te vertellen. Vreemd toen de verslaggever van panorama hem bezocht, sprak hij goed Nederlands en wist niks van een verzekering op 6 mei bij dit assurantiekantoor. De dames van dit assurantiekantoor weten donders goed dat het toen niet deze Iraniër Toopechi was. Damstra werd na dit bezoek gelijk gebeld door het C.O.A. (14-12-01) wat hij daar moest, want deze mensen waren vaak al in hun eigen land in aanraking geweest met de politie en nu maakte hun dat bang. Dit is toch niet te

geloven, dat de recherche die een verschrikkelijke moord moet oplossen, tijdens hun werk op deze manier gehinderd wordt door het C.O.A. Maar nu worden de dames van het assurantiekantoor wel bedreigt door deze Iraniër vanuit Groningen, want Damstra noemde nu dit kantoor erbij, toen hij hem ondervroeg. Er was beloofd dat ze dit nooit zouden doen, het was dus wel gebeurd. Er is nu ook een rechercheur van ons bij Kloppenburg geweest om informatie. Henk van der Woude uit Leeuwarden. Laten wij hopen dat ze dit nu wel goed uitzoeken en er wat mee doen. Er zouden misschien meerdere dingen mee opgelost kunnen worden, Ook Trentelman gaat weer dingen na en is ook weer bezig. Wat het bankpasje betreft, daar komt ook geen duidelijkheid over. Alles blijft duister. Mag ook hier geen openbaarheid komen? Wij hebben dit bankpasje niet terug gekregen. Maar waar is het dan wel?
We krijgen van Damstra en Mieke een brief waarin staat waarom de Afghaan Alchari geen verdachte is. Nietszeggende woorden, met totaal geen inhoud. Waarom kan hij geen verdachte zijn? Hij is die nacht wel gezien in het tunneltje, daarvan zijn er getuigen. En er is nog zoveel maar. Maar deze dingen heb ik allemaal al opgeschreven. Voor de kerst ontvangen we nog een brief van Damstra, waarin hij uitgebreid vertelt over de laatste verdachte. Het was voor hun een enorme teleurstelling geweest, dat die het ook niet was. Persoonlijk had hij het moeten verwerken. Zij geloofden er heilig in. Waarom kan ik er dan niet in geloven? Ik denk dat het misschien weer een daad was richting familie, dat we vooral moeten denken dat het een dader uit onze regio moet zijn. Weer een afleidingsmanoeuvre. Hij gaf ook nog aan dat hun speelruimte beperkter was, dan het publiek zou wensen. Dat zegt mij genoeg. Ze hebben zich aan de opdrachten te houden. Vanuit het O.M. nog gezegende kerstdagen gewenst en met Gods hulp een gezond Nieuwjaar. Mooie woorden. Maar waarom volgen deze rechercheurs die dan in God geloven niet het recht, maar wel de opdracht die ze krijgen? Dit strookt toch in het geheel niet met hun geloof. Ook deze mensen die in de kerk komen, weten toch wat de tien geboden inhouden en staat er ook niet in de bijbel; 'Wie het zwaard opneemt, zal met het zwaard vergaan'. Al deze dingen zou ik graag eens met deze rechercheurs willen bespreken, maar deze kans krijgen wij niet, of er moet beslist iemand van het O.M. bij zijn- M. Huizinga en dan krijgen we niet de kans om in een vertrouwelijke verstandhouding met elkaar te praten. De kerstdagen en Oud en Nieuw zijn we met veel pijn en heimwee naar Marianne doorgekomen. Een andere keus is er niet. 4 januari 2002-03-01 De berichten over het Second Opinion worden via Omroep Fryslan uitgezonden. Auke Zeldenrust heeft hierover een gesprek met Bauke. Moszkowicz heeft dit ook aangevraagd en ook dat hij dossiers mocht inzien, maar ook dat werd resoluut van de hand gewezen. Het O.M. zou dit zelf doen. Ook dit willen ze in eigen beheer houden. De berichten vanuit het O.M. naar verslaggever B. Olmer waren toen dat dit team in Burgum zou zetelen, met toevoeging van enkele rechercheurs uit ons team. We geven aan dat het dan voor ons niet geloofwaardig meer is en zij te veel invloed zouden kunnen uitoefenen. Januari belde Mieke over dit Second Opinium en geeft ze de samenstelling van dit team. Binnenkort zullen ze van start gaan. De brief. We kregen in juni 2001 een brief, waarin de schrijver vertelt over dingen die gezegd zijn vanuit het O.M. Dingen die exact weergeven wat wij als ouders altijd hebben gedacht en uitgesproken. Voor ons een soort bevestiging. Alleen is deze brief anoniem. Peter R. doet een oproep via z'n website aan de anonieme schrijver om zich bekend te maken. Er wordt niet op gereageerd. Bauke wil dit nu proberen via het Nieuwsblad van het Noorden, omdat hij of zij aangaf in die regio te wonen. De verslaggever maakt nu met medewerking van ons een goed verhaal, met gelijk een oproep aan deze briefschrijver met een 06-nummer van Bauke. Je krijgt nu gelijk de media weer over je heen en nu werd de oproep ook via Hart van Nederland gedaan, SBS en nog enkele tv-programma's. De volgende dag belde rechercheur Damstra met de vraag of zij die brief van ons mochten hebben. Waarom Damstra? Zou de technische recherche misschien vingerafdrukken er vanaf kunnen halen.
Dus wel van een stuk papier vingerafdrukken halen, maar niet van een fiets waar Marianne zogenaamd op heeft gefietst. Nee Damstra, die krijgen jullie niet. Op zijn vraag: 'wat doen jullie er dan mee?' heb ik geantwoord: 'dat zien jullie vanzelf'. Wij hadden ook graag gewild dat we

vertrouwen in jullie konden hebben, maar dat is er al lang niet meer. Deze situatie is door justitie zelf gecreëerd met al hun leugens richting ons en dan ben je weer uitgepraat.
Maandag 28 januari 2002 belt M. Huizinga dat het Second Opinium deze week van start gaat. Vrijwel direct hierna belt er iemand van dit team of we vrijdag een gesprek met hun konden hebben. Ons verzoek om zo'n gesprek is dus nu wel ingewilligd en daar zijn we blij mee. Dit gesprek vindt plaats in Burgum op neutraal terrein. Wij hebben vele papieren gekopieerd en in een map gedaan. Nu kunnen ze ook onze bevindingen bekijken. De twee leden van het team gaven ook aan dat ze de inbreng van ons zouden meenemen in hun onderzoek. Wij als ouders werden nu voor het eerst serieus genomen. Ze luisterden nu ook naar wat wij te vertellen hadden en gingen daar op in. Ze stelden vragen en wedervragen, zoals bijvoorbeeld: 'waarom denken jullie dat het anders is dan het gebracht wordt?. Nu konden wij het ook uitleggen en werd er geluisterd en dat voelde voor het eerst zolang dit onderzoek duurt goed aan. Ik heb ook mogen zeggen, dat het onderzoek naar de daders voor mij een grote leugen is. Als u onze papieren doorleest dan komt u erachter dat deze uitspraak geen denken is, maar zeker weten. Intuïtie en kennis van zaken geven aan dat wij niet anders kunnen denken. En wij weten teveel om ons nog op andere gedachten te laten brengen. Duidelijk werd ook aangegeven dat we als ouders nog steeds vechten voor een eerlijk onderzoek naar deze sadisten, die onze Marianne, dit hebben aangedaan. Als we niet met medewerking van vele mensen op de barricaden waren gaan staan, dan was deze moord eind 1999 in de doofpot geschoven in Kollum. Een doofpot waar al teveel inzit, dat was toch de bedoeling. Maar wij willen het recht waar we altijd in hebben geloofd, maar nu op de verschrikkelijkste manier mee te maken krijgen. Kom je tot de conclusie dat recht er helemaal niet is, daar kunnen wij geen vrede mee hebben. Deze teamleden gaven aan dat Marianne en ook wij daar wel recht op hebben. Ze zullen vanaf de eerste dag alle dossiers en ook andere stukken nagaan en zo nodig nieuw onderzoek verrichten en mensen benaderen. Onze hoop is nu dat dit in alle eerlijkheid
Zal gebeuren en dat er voor ons duidelijkheid komt, na al de leugens die we nu al bijna drie jaar hebben gehoord. Je wilt niet altijd negatief zijn en ik heb vaak geprobeerd om dingen van Justitie ook eens positief te zien, maar helaas. De bevindingen waren zodanig dat het bijna altijd weer negatief was en dan kun je niets anders dan je gevoel volgen. Dit nieuwe team heeft ons duidelijk aangegeven dat ze geheel neutraal zijn en hun eigen dingen gaan doen, zonder inspraak van het O.M. in Leeuwarden. Dat is al heel wat. Laat het svp toch waar zijn. Het is moeilijk na alle onwaarheden en leugens van Justitie vanuit Leeuwarden te geloven in een onafhankelijk Second Opinium na bijna drie jaar en toch hebben we hier wel een goed gevoel over.
De vraag kwam ook hoe wij nog aan het verwerken van het verlies van Marianne toekwamen. Ja, dat is een vraag waar wij niet goed een antwoord op wisten te geven. De gevoelens en heimwee naar je dochter, hoe moet je dat uitleggen. Zij vonden het vreemd dat de recherche de moeder van het slachtoffer nooit een verklaring hebben laten afleggen. Een moeder kan toch veel over haar kind vertellen. Ja, dat is ook merkwaardig. Wat deze moeder wel tegen de rechercheurs, die de eerste drie maanden bij ons kwamen, zei, dat wilden ze niet horen. Er werden vaak dingen via het O.M. naar buiten gebracht, wat niet de waarheid was, maar in dit onderzoek hun beter van pas kwam. Je staat als ouders dan machteloos en het doet zoveel pijn.
De vraag hoe houden jullie dit vol, daarop was ons antwoord, er zijn zoveel mensen die ons hebben gesteund, zoveel mede medeleven en nog steeds, dat zullen wij nooit vergeten en dat houdt ons mede staande. Zij hadden ook de band van tv Fryslan gezien, waarop enkele rechercheurs geëmotioneerd waren. Ja deze rechercheurs hebben hun best gedaan, dat geloof ik zeker, maar ze zijn op een dwaalspoor gezet door de heren die de leiding hadden en J. Verkaik zijn emoties waren eerder vanwege het falen van zijn onderzoek, dan vanwege het jonge meisje die het slachtoffer is in dit onderzoek. Deze woorden klinken hard, maar het onderzoek met alle leugens is voor ons nog harder Geweest en we hebben al zo veel te verduren.
Ik heb hun ook verteld over dit schrijven van mij, dat ik het gevoel van mijn denken en ons weten, vanaf het begin allemaal heb opgeschreven. Aantekeningen maakte met de datum erbij. Nu kun je deze dingen altijd terughalen. De intuïtie die je als moeder hebt, daar ging ik in mee en

dat bleek achteraf ook de waarheid te wezen, Deze mijnheer zei mij dat het een goed ding was om je intuïtie te volgen, het zou ook vaak de waarheid zijn. Ik weet nog niet wat ik ooit met dit schrijven doe, maar van mij mogen de mensen wel weten, wat hier met Justitie aan de hand is. Want zolang mensen niet wakker gemaakt worden, zullen velen nog in ons recht geloven en gaat er niks veranderen. Zij hebben de macht en zullen deze misbruiken.

-- 05-02-2002
Rechercheur Damstra gebeld. Ik wou nu toch wel eens weten of ze ook achter de tip wat betreft de Duitser aangingen. Deze had destijds onderdak bij Kloppenburg in het landbouwmuseum. Volgens Kloppenburg was deze Duitser een dubieus figuur en vaak in het gezelschap van de Irakees en Afghaan en nog een asielzoeker. Hij was aan lager wal geraakt en gebruikte ook drugs. Hij bezat een caravan op het A.Z.C. waarin ook een andere Duitser verbleef, een zekere W. Hebben. Hij vertoefde ook vaak op het AZC en 's nachts hielden ze zich vaak op bij het tunneltje en gebruikten de fiets van Cloppenburg. Volgens getuigen heeft deze Dill vlak na 1 mei 1999 een bundeltje kleren verbrand. En was ook direct na 1 mei verdwenen. Cloppenburg zegt dat de recherche nooit bij hem is geweest en zijn boerderij zou zelfs bij het buurtonderzoek gerekend kunnen worden. Weer een tip waar niks mee is gedaan. Nu zegt Damstra als ik hem vraag zijn jullie daar niet geweest?' Er is wel een rechercheur geweest, maar er was geen reden voor verder onderzoek'. Nee, Damstra,, dan moesten jullie naar het AZC en die kant mochten jullie niet uit. De afgebrande caravan was toch van deze Duitser. De caravan waarin de pornofilms werden gedraaid. En wat gebeurde er allemaal niet meer. Deze caravan speelt in de moord op onze Marianne een dubieuze rol. Maar dit alles mag niet uitkomen. Daarom laten jullie deze Dill met zijn duistere praktijken ook maar met rust en zo zal deze moord nooit een dader(s) kennen.
Nu bijna drie jaar later is het heel moeilijk voor het team van het Second Opinium Team om al deze dingen te achterhalen wat het recherche team heeft laten liggen. Ze hebben toch alle medewerking gekregen om te verdwijnen en vele landen hebben geen uitleveringsverdrag. Dan is het over en uit. Dat is zo vreselijk bitter. Het bankpasje, daar komt ook geen duidelijkheid over. De mevrouw die destijds het pasje is tegengekomen, vertelde ons dat ze het in het archief had gedaan en dat de gegevens hiervan gedurende vijf jaar te achterhalen zijn. Ze zegt dat het een Rabopasje was met de naam M. Vaatstra. Ze noemt zelfs nog een collega die destijds bij haar was. We zitten nu weer te wachten op duidelijkheid hierover, maar die krijgen we niet. In het eerste telefonisch gesprek met Damstra over dit pasje, zei hij dat we het teruggekregen hadden. Dat is niet zo, maar waarom noemt hij dat in een tweede en derde telefonisch gesprek niet meer tegen ons. Dan gaat hij er in mee om dit pasje boven water te krijgen. Als het eerste gesprek, waarin hij zei dat we het pasje volgens hun gegevens hadden teruggekregen, de waarheid was, dan hou je dat toch vol en dan verander je later toch niet van mening.
Ik lees voor de tweede keer het toxicologisch onderzoek door en vraag mij af: 'hoe kunnen ze het beschrijven doe haar organen zoals lever, nieren en alles in de buikholte er uit zag. Zelfs het gewicht wordt genoemd. Hebben ze onze Marianne in Rijswijk nogmaals opengesneden om hier achter te komen. Toen ik op 1 mei 1999 vroeg: 'waar is mijn kind nu'', werd er geantwoord dat ze in Rijswijk was voor sectie en verder niets. Maar nu vraag ik me met verbijstering af of dat moest gebeuren. Waarom weten we dan niet?. Nu wil en zal ik hier antwoord op hebben, maar wie moet ik hierover benaderen? Rechercheur Damstra misschien, maar dit kan toch niet telefonisch. Zou hij toestemming krijgen om dit bij ons thuis te bespreken en waarom moet alles gaan zo als het tot nu toe is gegaan. Op al deze wagen waar ik steeds mij omloop, geef ons toch eerlijk antwoord.

20-02-2002
We hebben via onze advocaat gevraagd om dossiers open te krijgen. Niet voor ons, maar voor onze advocaat en dan komen ze met dit toxologische onderzoek, waar wij niet om hebben

gevraagd en ook niet wisten dat het bestond. Al die gruwelijke bevindingen, zoals het wordt beschreven, dat hadden wij heter niet kunnen weten. We zouden er nooit naar gevraagd hebben. De beschrijving van het aantreffen van Marianne op het plaats delict was er ook bij. Nu kwamen de berichten via de media dat de familie Vaatstra alles al had gekregen, maar hier is niet om gevraagd. Het ging onze advocaat om de dossiers met de andere informatie en zo gaat het al bijna drie jaar. Wat is Justitie keihard, anders had dit toch ook niet mogen gebeuren. Ik zou het Second Opinium team willen smeken: *Geef ons svp nu na bijna drie jaar duidelijkheid'. Wat er is gebeurd met ons kind dat weten wij uiteindelijk wel, maar niet hoe het is gelopen. Hoe kon het gebeuren dat ons kind dat bang was en er nooit voor zou kiezen, alleen huiswaarts keren.
Er zijn zoveel vragen, waar we nog nooit antwoord op mochten krijgen.

ik belde Darnstra dat ik vragen had over het toxicologisch onderzoek, dat kan niet telefonisch dus hij zou wel een afspraak met me maken. Na ongeveer 3 weken nog niets gehoord, dus zelf maar weer gebeld, ja hij vond het ook vervelend, maar ik moest toch via het OM een bezoekje regelen met M. Huizinga erbij, want hij mocht ons niet zonder een medewerker van het OM bezoeken. Zoveel moeite moeten doen om op één vraag een antwoord te krijgen, laat maar, ik vraag het onze huisarts wel en deze heeft het me nu uitgelegd. 11 mei 2002 weer met een Anneke Rossina gebeld, het zoveelste telefoontje over het bankpasje, dit gaat nu al zeker een halfjaar zo, ze zal het nu uitzoeken, ook dit hele gedoe klopt weer niks van en we zullen nooit mogen weten of het Marianne haar pasje was.

8 april 2002
We worden uitgenodigd voor een eindgesprek met het Second Opinion team in Damwoude. Ik was ziek, dus kon niet mee, maar hun bevindingen waren dat er nog genoeg dingen waren die nog uitgezocht konden worden en met dat advies gaan ze nu naar het OM in Leeuwarden. Ze wilden ook nog een onderhoud met onze woordvoerders en dat is ook gebeurd. Ze laten natuurlijk niet veel los als verwacht je wel meer duidelijkheid, maar zo werkt het niet.

6 mei 2002
Weer veiligheidszaken gebeld over het bankpasje van Marianne. Geen uitslag.

13 mei 2002
Den Hollander van het OM belde persoonlijk om een afspraak te maken voor vrijdag a.s.. We werden wel gehaald met een taxi, we vragen ons af, waarom nu wel, toen we in 1999 eigenlijk niet in staat waren om een auto te besturen konden we het zelf maar uitzoeken hoe we bij het OM kwamen. Het gesprek nu met het OM hield in dat ze op advies van het Second Opinion team het hele onderzoek over zullen doen. Een team van 25 rechercheurs wordt nu weer op de zaak gezet, daar zijn we nu blij mee en hopen zo dat er nu wel duidelijkheid mag komen.

21 mei 2002
ABN veiligheidszaken belt ons. Marianne's pasje is er niet.

Warnick en Krediet

23 mei 2002
Er komen nu twee rechercheurs bij ons die de contacten zullen onderhouden tussen ons en de recherche, ze werken niet in dit nieuwe onderzoek mee maar zullen ons nu wel begeleiden en we kunnen onze vragen aan ze kwijt. Hun eerste bezoek begon met te vertellen hoeveel werk het eerste team wel niet had verzet. M'n antwoord was, dat zegt me niks., als ze hebben laten liggen waar alles naartoe wijst. Dan nog

in de verdere gesprekken wordt er gezegd dat het

hem pijn doet dat er zo over zijn collega's wordt gesproken, m'n man antwoord u moest 'ns weten hoeveel pijn het ons doet dat we geen eerlijk onderzoek hebben gehad. Verder waren de gesprekken wel goed en we willen hun ook het vertrouwen geven, maar je bent zo alert en dat zal zo ook blijven, dan denk je jullie rechercheurs moesten 'ns weten hoe het voor een moeder voelt als ze aan het graf staat van haar eens zo vrolijke levenslustige dochter, en dan te weten dat het onderzoek naar de daders één grote leugen is, dan voel je zoveel haat en woede waar je geen kant mee op kunt. Het had zo anders kunnen zijn als dit eerste onderzoek dat bijna drie jaar heeft geduurd wel goed was gegaan, dit alles is voor ons zo extra zwaar en we weten zeker als we als ouders de dingen in het onderzoek geslikt hadden als zoete koek dan had deze moord allang in de doofpot gezeten, maar we willen dat het recht z'n beloop krijgt en meer duidelijkheid, daar blijven we voor vechten. We hebben in ieder geval bereikt dat er weer een nieuw onderzoek gaande is.

12 mei 2002
Onze teamleider is nu Eysinga en de Officier van Justitie Veenstra. Ze komen bij ons op bezoek met de contactrechercheurs Warnick en Krediet. Deze eerste twee gaan met mijn man naar het PD om nu nog het een en ander uit te leggen,

27 mei
Warnick belt. De rechercheurs zijn nu op volle sterkte. In hun eerste gesprek vroegen de contactrechercheurs of ze mijn schrijven en de andere papieren die het Second Opinion team van ons kregen nu ook mochten gebruiken. Onze afspraak met dit team was dat we alles terug zouden krijgen, maar we hebben nog niks terug. Dit alles hadden we toch allang terug kunnen hebben, zoals was afgesproken. Na drie moeizame telefoontjes van onze kant kregen we het schrijven van mij in twee gedeeltes terug, aangetekend en al, de andere papieren die ook heel belangrijk waren in dit nieuwe onderzoek, hierover kregen we een schrijven op 26 juni dat deze waren vernietigd, afspraak is dus weer geen afspraak, zo krijgt het vertrouwen dat we in hun stelden een dreun. En deze contactrechercheurs vragen niet weer om deze papieren, terwijl ze weten dat we ze hebben gekopieerd. Het tweede bezoek van de contactrechercheurs liep weer anders, ze gaven duidelijk toe dat er fouten waren gemaakt in het eerste onderzoek. Ik zei nog dat is wel zacht uitgedrukt, ze mochten die kant toch niet op, de politieke belangen wogen toch zwaarder. Nou, dat wilde hij niet geloven, hoeft ook niet, maar we weten het wel zeker. Waarom zeggen dan 2 rechercheurs dat ze wel wisten dat ze die kant op moesten, maar opdracht kregen van hogerhand om dit alles te laten liggen. Dan vragen ze ons wie die rechercheurs waren. Dat zoeken jullie zelf maar uit, we gaan niet collega's van jullie verlinken omdat ze te eerlijk in hun uitspraken zijn geweest.

Bertus, Ringo
Na 3 jaar krijg ik contact met de portier die destijds in de Ringo was toen Marianne met haar leven werd bedreigd en ook werkzaam was de avond van Koninginnedag in de Paradiso in Kollum. Hij vertelde ons eerst het verhaal van de Ringo. Er waren 2 asielzoekers, die enkele weken voor haar dood haar bedreigden door het snijgebaar langs de hals, ik zag het gebeuren vertelde hij, het was in het gangetje bij de garderobe, ze waren door het dolle heen zo kwaad en toen heb ik ze buiten de deur gezet. Ik liet hem de foto's zien van Akbari en Aly Hassan die destijds op de politietelex stonden en via Peter R. de Vries naar buiten zijn gekomen. Hij wees Akbari de Afghaan aan en zei die was erbij, die ander niet, en er was niet één maar wel twee die haar toen bedreigden. Volgens Jan v. Kaik was het Fyak geweest en die verkrachtte dezelfde avond van Koninginnedag een 14-jarig meisje in Kollurn om ca. 22.30 uur en nadien was hij in de Paradiso en hij was dus de andere AZC-er die

Marianne bedreigden. Waarom weer een leugen van J. v. Kaik dat het alleen Fyak was geweest en daar hadden ze DNA van, dus de blik af, En dan na drie jaar komen we de ware toedracht te weten, dat de Afghaan Akbari er toen al bij was. Ik vroeg nu deze portier de toedracht vanuit de Paradiso de laatste avond ik Kollum, welke tijd heb je opgegeven dat Marianne en haar vriend zijn vertrokken, dat kon hij zich niet meer herinneren na 3 jaar. 3 mei 1999 heeft hij een verklaring afgelegd en gezegd kom mee, dan rijden we naar het AZC en haal ik deze twee asielzoekers eruit, maar dat mocht natuurlijk niet. Nu werd hij weer opgeroepen om een verklaring af te leggen in dit nieuwe onderzoek en wou nu z'n eerste verklaring van 3 mei 1999 lezen om erachter te komen welke tijd hij dan aangaf dat Marianne was vertrokken, hij mocht nu deze verklaring lezen, maar het was niet volledig en waar de toen genoemde tijd in stond was er niet bij. Ik weet nog dat ik Spencer vroeg hoe laat zijn jullie uit de Paradiso gegaan, dat hij toen antwoordde 12 uur, maar dit werd volgend de recherche 1 uur, zal hun toen wel beter zijn uitgekomen. En dan ontbreekt het dossier wat voor ons van cruciaal belang is, want ook daar klopt iets niet.
13 juni 2002
Er komen hier 2 rechercheurs die nu na ruim 3 jaar de moeder van ons kind een verklaring laten afleggen, want dit was nooit gebeurd. Het was emotioneel zwaar om alles over je dochter te moeten vertellen, haar kleding, uitgaansleven, contacten en nog zo veel meer. Je praat over je kind die er niet meer is, maar ik heb toch alle medewerking gegeven en alle vragen eerlijk beantwoord, ook dit doe je, dat er een oplossing mag komen, en daar hebben we alles voor over. Het doet wel pijn dat haar privé-leven zo wordt uitgezocht, deze vele vragen die vaak standaard zijn, zijn weer langs de hele familie gegaan, niemand uitgezonderd, weer leraren van school, vrienden en vriendinnen, zelfs de camping is 2 keer bezocht. Het is te hopen dat het niet voor niks is geweest. Deze rechercheurs waren aardig en begripvol, veel beter op hun taken berekend. Deze rechercheurs kwamen nog 2 keer langs om me de verklaring te laten lezen, er worden toch weer dingen veranderd, die ik anders bedoelde dan het was uitgewerkt door hun. Ze wezen me nog over mijn zeggen van dingen die we aan de weet waren gekomen in het l onderzoek, dat ik deze, mocht er geen oplossing komen naar buiten zal brengen, m'n handtekening eronder. Ook deze uitspraken werden dus nu bevestigd. Bedoelden ze hier nu wat mee, dat realiseerde ik me pas later, we zien wel.
De rechercheurs komen nog een paar keer langs, een keer om een foto van een vakantievriendje van Marianne in 1996 van de camping en ook nog met een mevrouw wiens zoon in de gevangenis zat en dingen over de moord had gehoord via een gedetineerde. Dit is nagegaan en beruste op loos alarm. Deze rechercheurs namen nu uitgebreid de tijd voor ons en er is veel gezegd. Ze wilden het medisch dossier van Marianne van de huisarts nog wel eens hebben, want ze hadden het vergeten te kopieren, dat hoeft voor mij niet weer. Niet weer, het is zo wel genoeg geweest. Ook werd er nog gevraagd om haar persoonlijke dingen voor deze keer te laten inzien, dat betrof haar agendas en dagboekjes e.d., hier wou ik over nadenken. Er hebben de eerste keer 2 rechercheurs een hele middag op haar kamer gezeten om alles maar dan ook alles te mogen meenemen en te lezen, dit kan ik niet nog eens toestaan_ Het was van haar en dat wil ik nu beschermen. Er staat ook niks in wat ze zouden moeten weten. Onze contactrechercheurs komen regelmatig, ca. één keer in de maand. Ze vertellen ons dat nu de Afghaan Akbari voor hun heel interessant is, dat ze niet kunnen begrijpen dat het 1 team daar niks mee gedaan heeft, dat is nu al heel wat, dat dit nu na drie jaar ellende eindelijk wordt gezegd en laten ze dan de Irakees ook opsporen, en de AZC-ers die vlak na de moord werden weggesluisd maar daar hadden ze wel vingerafdrukken van werd gezegd.

9 september 2002
TV Fryslan zend een gesprek uit met Severijn van het OM. Hij brengt naar voren hoe gedegen en hoeveel werk er is gedaan om deze moord op te lossen. Bauke krijgt nu ook de kans om iets te zeggen naar aanleiding van het OM. Deze woorden waren duidelijk van wat ze hadden laten liggen, zo los je toch geen misdrijf op.

19 september 2002
We worden uitgenodigd om in Leeuwarden op het politiebureau te komen. Onze kinderen en twee woordvoerders gaan mee. Er wordt ons nu uitgelegd wat ze hebben gedaan en duidelijk gezegd dat ze zullen uitzoeken waar de Afghaan Akbari uithangt. Hij was voor hun nummer 1 omdat hij de nacht bij het tunneltje is gezien, er zijn veel meer dingen die hem verdacht maken, maar die werden niet gezegd. Een scherm erbij en zo werd punt na punt uitgelegd. De Irakees werd nu niet genoemd, maar bewijs me dat jullie die hebben gehad in Turkije, want ik weet 100% dat het een stukje toneel is geweest. Ze hadden het nu over foto's om die ons te laten tonen, het zal me benieuwen. We kunnen het tegendeel bewijzen, maar deze Leugen zal wel overeind moeten blijven staan. Dan denk ik nu al, waar zal dit schip nu stranden. Aangaande de Afghaan zal er straks ook weer zo'n afleidingsmanoeuvre naar voren komen, net zoals met de Irakees. Er is al z.g. familie van Akbari getraceerd. Ik wil zo graag in dit 2e onderzoek geloven. Het zou voor mezelf gemakkelijker worden, maar deze knop draai je na drie jaar leugens niet helemaal om, er staat voor Justitie veel op het spel en hun gelijk kunnen ze wel naar hun toedraaien, die macht hebben ze.
Het bankpasje werd ook genoemd. Het werd nu ineens een ABN bankpasje, dat kan dus niet. De mevrouw die het toen had verwerkt, heeft het duidelijk over een Rabopas met haar naam, we hebben deze papieren in huis, maar het pasje was voor hun niet zo belangrijk, maar voor ons wel. Ik heb ook nu weer dingen naar voren gebracht, die ik voor m'n gevoel moet zeggen, en dat was nl. dat de rechercheurs van het 1e team werden gestuurd door het OM en dat ze niet naar het AZC mochten. Dit 2 team wou nu wel eens met het 1e team om tafel, maar er waren rechercheurs die dit niet wilden, want hun hadden het onderzoek ook anders gewild (dit gegeven komt uit een andere bron). Hun leiders bepaalden wat er moest gebeuren en nagelaten.
Er werd ons nu wel gezegd door de rechercheurs dat er fouten zijn gemaakt in het 1e onderzoek. Dat het onderzoek verkeerd ging hebben we na een halfjaar al aangegeven tegen Ten Kate van het OM. Deze had toch de leiding? Dit mag dus allemaal in Nederland, dat ouders die hun dochter op de meest afschuwelijke manier moeten verliezen, dat deze ouders 3 jaar vechten voor een rechtvaardig onderzoek, waar we als Nederlands burger toch recht op hebben. We mochten er veel extra ellende bij krijgen, dit ten behoeve van de politieke belangen die hier spelen om de blik van het MC af te wenden, daar is werkelijk alles voor gedaan. De media krijgen hun informatie van het OM, dus kunnen ze de berichten de wereld in sturen zoals het hun uitkomt.

• november 2002
We lezen in de Telegraaf een uitgebreid verslag van de paskamermoord in 1984 te Zaandam. Ik herinner me nog dat ik me toen al afvroeg waarom de man die z'n handen afspoelde in een emmer met water niet de dader was. Dit stuk werd nu gelezen en nog eens gelezen, we komen tot de conclusie dat deze zaak zoveel overeenkomt met hoe het hier tot nu toe is gegaan. Waren ze toen al bezig om deze Turkse allochtoon te laten lopen? Je bent er het hele weekend mee bezig en 's maandags bel ik een van onze rechercheurs en vertel hem over dat stuk in de Telegraaf, deze had hij wel gelezen. Deze moeder stuurde Korthals een wanhoopsbrief om toch nog de waarheid te mogen weten. De moord was bijna verjaard, de oplossing komt nu na 18 jaar, maar als wij zolang moeten wachten dan zijn we er vast niet meer. Ook daar in Zaandam was veel commotie ontstaan, dossiers verdwenen en zo gaat het hier nu ook. Deze contactrechercheur zegt nu we moeten de volgende week maar weer even langskomen. Dit gevoel en ons denken dat dit stuk zoveel overeenkomt wilde ik nu aan hun vertellen, dan kunnen ze eruithalen hoe we over dit alles denken. Er werd een afspraak gemaakt op 26 november. Ze komen, er is weer een verdachte opgepakt. Met deze mededeling ontstaat er weer een vreselijke spanning. Huiszoeking bij de ouders, weer een Zwaagwesteinder, er was alle reden toe, ze moeten alles nu wel meenemen,

maar ook nu kan ik me er niet in vastpinnen. Je denkt aan de ouders die nu deze huiszoeking krijgen. Er werd ons de volgende dag uitgelegd waarom hij als verdachte in beeld kwam, ze konden niet om hem heen, er was wel een goede reden voor, maar hij was het niet. Ze zeggen nu wel duidelijk dat ze een allochtoon of psychopaat moeten hebben, dus na 3 en half jaar krijgen we te horen wat we van het begin af al wisten, dat is nu wel vreselijk bitter, want waar moet je nu deze AZC-ers zoeken en nog eens vinden, Er zijn fouten gemaakt door het 1e team wordt er nu gezegd, dossiers van verklaringen over tips niet of niet volledig op papier gezet, of ze zijn niet geldig als er geen handtekening onder staat_ ik heb nu tegen deze rechercheurs gezegd, waarom werd dit nu na 3 jaar toegelaten, dat alles zo moet lopen. Waaraan hebben we dit verdiend, ons recht waarin we altijd hebben geloofd., waarom werd er in dit onderzoek niet ingegrepen, wat een extra ellende voor ons.
Deze emotionele woorden naar deze rechercheurs toe was eigenlijk een noodkreet, waarom moest alles zo gaan. Ze zeiden tegen me dat ik ook aan mijn andere kinderen moest denken, die waren er ook nog en kleinkinderen. Dat weet ik wel, maar het is intens moeilijk. Deze emotionele uitbarsting werd me door mijn naaste nogal kwalijk genomen. Dat had niet mogen gebeuren, dan voel je je zo vreselijk alleen. lk laat al zo weinig mogelijk m'n emoties zien en probeer flink te zijn, maar deze keer lukte het weer eens niet.
Ds. Elverdink die Marianne haar begrafenis en de herdenkingsdienst heeft begeleid en ons vaak een bezoekje bracht. Deze dominee brengt ons een afscheidsbezoek. Hij gaat naar een andere gemeente. Ik probeer hem zo goed mogelijk uit te leggen wat hij voor de familie heeft betekend, dat was heel goed. Het zal voor u ook niet gemakkelijk zijn geweest. En alles werd met de familie doorgenomen, z'n doen en laten in deze bijeenkomst. Daar zijn we u dankbaar voor.

12 december 2002
Via familie werd er gebeld dat er een man was die bij het 1e team een verklaring had afgelegd over een paar mannen die voor de moord de omgeving van het tunneltje PD leken te verkennen. Het leek hem zeer verdacht. Nu dacht hij dat het nieuwe team wel weer contact met hem zou opnemen, maar hij had nog niks gehoord. Hij had bij het team gezegd dat hij wel een compositietekening wilde maken van deze mannen, maar dat was niet nodig werd er toen gezegd. Dit hebben we nu doorgegeven aan de recherche en nu maar hopen dat deze meneer zich meldt, voor ons wilde hij anoniem blijven.
Kerst was weer een moeilijke tijd, we krijgen veel kaarten binnen met Prettige kerstdagen en gelukkig nieuwjaar, dat is standaard, maar voor ons niet van toepassing. Zal ik ooit nog wat gelukkig kunnen zijn, ik denk het niet. Elk moment van de dag denk je aan Marianne, die je zo erg mist. 's Avonds ga je ermee op bed en 's ochtends is het er weer als eerste gedachte die door je heengaat. Het vreselijke wat er met haar is gebeurd, hoe lang, de doodstrijd. Ook deze gedachten zijn er zo vaak en niet te stoppen. Nieuwjaar, wat zal het ons brengen, we hopen dat we eens meer duidelijkheid krijgen van de recherche, over hoe en wat er is gebeurd, want hoe het altijd is gebracht dat klopt niet en is niet de waarheid.
Met kerst maakte een kleinkind van 8 jaar op school een sterretje, daar mochten ze een wens op schrijven. A… schreef "ik wens dat mijn familie niet zo verdrietig meer is". Het gaat je door alles heen als je dat leest, zo jong en dan al met deze dingen bezig zijn.
Na de laatste verdachte werd er weer een persverklaring gebracht. Ze gingen door tot 1 juli, er was nog zoveel te doen, waarom geen woord over, of als we de dader eerder te pakken hebben, het komt nu over dat ze daar geen rekening mee houden. Op de vraag van een journalist aan Den Hollander, wat dan als er dan geen resultaten zijn, komt er dan een grootschalig DNA-onderzoek, antwoordde hij dat dat niet aan de orde was. Dan denk ik, hiermee geeft je aan, dat jullie wel weten waar ze gezocht moesten worden en die zijn allang gevlogen, dan heeft een grootschalig DNA-onderzoek toch weinig zin.
Goede dingen zijn er ook weer geweest met de kerst en oud en nieuw, Attenties, bloemstukjes,

een kaartje met schrijven erop, dat voelt goed, dat er na ruim 3 jaar zoveel mensen dit voor ons doen, weer een bloemstukje van onze woordvoerders bij Marianne haar graf We weten dat we niet alleen staan in ons verdriet en ook dat er nog steeds veel mensen meedenken over het 1e onderzoek, ook daarin krijgen we veel steun.
De verklaring die was afgelegd over 2 mannen die leken de omgeving te bekennen voor 1 mei 1999 bij het tunneltje hebben we nu contact mee gehad en dat is nu doorgegeven aan de recherche. Deze verklaring stond dus weer niet in het dossier, anders had dit 2e team hem wel benaderd en zoals we al vermoeden ging het over 2 allochtonen en dan wou het 1e team er niks mee doen. En zo blijven we nog steeds bezig met alles, je kunt als ouders niet anders. Als we wat noemen tegen deze contactrechercheurs over het 1' team, dan wordt gezegd, maar wij zijn niet het l^{e} onderzoeksteam, wij doen wel een eerlijk onderzoek naar de daders om deze te pakken. We hopen nu zo dat dit de waarheid is. Als dit schrijven een boek zou moeten worden, zou ik de titel wel weten: "De moord die niet mocht worden opgelost".